

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμὸν αὐτὸν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησίαι δε. 8.—

Ἑξάμηνος 4,50

Τρίμηνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίαι φρ. 10.—

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 16

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Καὶ ὅμως κανεῖς δὲν τὸν ἐπρόσπεχε, κανεῖς δὲν ἐφαίνετο ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἐξοχικὴν τοῦ ἐνδυμασίαν. Ἄλλως τε ἰκανοποιήθη, διασταυρωθεὶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μὲ ὄμιλον ἀπὸ πέντε—ἕξι νέους, οἱ ὅποιοι ἐφοροῦσαν πλατύγυρα καστόρινα καπέλλα καὶ μπόττες ὡς ψηλές, καθὼς αὐτός. Δὲν ἦτο λοιπὸν μόνος εἰς τὸ εἶδος του...

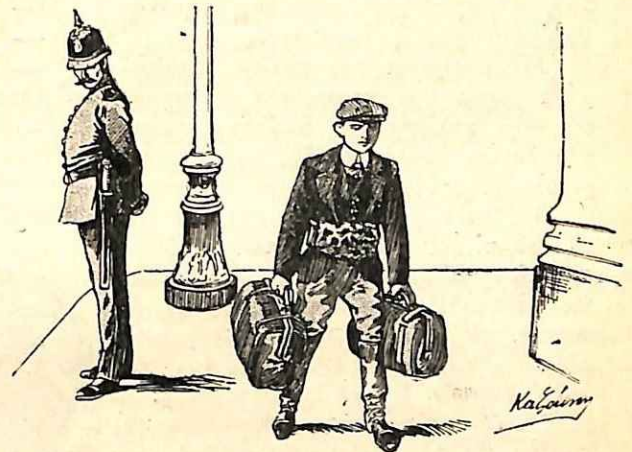
Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τὰ πάντα συμφύρονται. Ὁ πολιτισμός, ἡ πολυτέλεια, γειτνιάζουν μὲ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν βαρβαρότητα. Μία ὥραία κυρία ντεκολτέ, μὲ τοὺς ὤμους σκεπασμένους μὲ πολύτιμον ἐπανωφόρι τοῦ Παρισιῦ, ἐγγίζει, κατερχομένη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητόν της, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον, ἕνα ἐργάτην τοῦ κ. ἀ. μ. σ. τῆς ἐξοχῆς, — ἡλιοκαῆ καὶ ἡμιάγριον.

Πλησίον ἐνὸς μεγάρου νεοκτίστου, κομψοῦ, μεγαλοπρεποῦς, ὑπάρχει ἕνα

ποληόσπιτο μὲ χαριᾶτι, ὅπου ἄνθρωποι μὲ τὰ μα-
νικιοποικιλίαι, παρα-
γουδοῦν τὰ γὰρ, συνοδευ-
όμενοι ἀπὸ μηχανολίον. Λε-
πτὸς παρατηρητὴς μαντεύ-
ει γρήγορα, ὅτι μεθ' ὅλην
τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ ἔχουν νὰ
φαίνωνται πολιτισμένοι, οἱ
ἄστοι ἐκεῖνοι εἶνε υἱοὶ χω-
ρικῶν γκώσων, οἱ ὅποιοι
ἐμεγάλωσαν εἰς τὴν καλύ-
βην. Ὁ Ραούλ ὅμως, πολὺ
νέος, πολὺ ἄπειρος τοῦ κό-
σμου, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ
διακρίνῃ αὐτὰς τὰς ἀντιθέ-
σεις, δὲν ἐβλεπε παρὰ τὴν
ἐπιφάνειαν, καὶ δι' αὐτὸ ἡ-
σθάνετο κάποιαν στενοχω-
ρίαν περιπατῶν μὲ τῆς κίτρινες μπότ-
τες του καὶ τὴν πολεμικὴν τοῦ ζώνην
εἰς τοὺς ἡλεκτροφοτιστοὺς ἐκείνους
δρόμους, ὅπου ἐκυκλοφόρουν ἀκαταπύ-
στως τράμ, αὐτοκίνητα καὶ πολυτελῆ
ἀμάξια.

Ἐπιθυμῶν ἐν τούτοις νὰ διασκεδάσῃ, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕνα κινηματο-
γράφον, τοῦ ὁποίου τὸν εἴλκυσαν αἱ
πελώριαι χρωματισταὶ ρεκλάμαι, παρι-
στῶσαι σκηναὶς κλοπῶν καὶ φόνων. Μό-
νον ποὺ τὸν ἐστενοχωροῦσαν αἱ βαλί-
ζαι του. Εὐτυχῶς, μόλις παρουσιάσθῃ
εἰς τὴν εἴσοδον, ἕνας ὑπάλληλος μὲ
στολὴν τοῦ τὰς ἐπῆρε καὶ τῷ ἔδειξε
μὲ τὸ δάκτυλον, ὅτι θὰ τὰς ἔβαζεν
εἰς τὸ βεστιάριον, ὅπου θὰ τὰς εὕρισκε
νατόπιν. Εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὸ τὸ
ξεφόρτωμα, ὁ Ραούλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν
σκοτεινὴν αἴθουσαν, ὅπου διεσκέδατε
πολὺ μὲ τὰς σκηναὶς καὶ τὰς περιπε-
τείαις, αἱ ὁποῖαι ἐξειλίχθησαν ἐπὶ τῆς
λευκῆς ὀθόνης.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν κινηματο-
γράφον, ἀφοῦ ἐφορτώθῃ πάλιν τὰ πράγ-
ματά του, ἦτο σχεδὸν μεσάνυχτα. Τότε
ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ εὕρῃ στέγην,
διὰ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἦτο
ἥσυχος ὡς πρὸς τοῦτο, διότι κατὰ τὴν
περιπλάνησίν του εἰς τοὺς δρόμους, εἶ-

«Τοὺς ἀστυφύλακας ποὺ τὸν ἐκύτταζαν ὑπόπτως...»
(Σελ. 126, στ. α'.)

χεν ἰδῆ πολυάριθμα ξενοδοχεῖα.

«Καὶ ὅταν ἔχῃ κανεῖς λεπτά, ἐσυλ-
λογίζετο ψάυνων τὴν ζώνην του, εἶνε
δεκτὸς παντοῦ!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΛΑ ΝΑΤΣΙΟΝ»

Οἱ Μουνάκοι

Μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν τοῦ γα-
λήνην, ὁ μικρὸς ἀπὸ μέσα του ἦτο ἄ-
νήσυχος. Κατὰ τὸ ταξεῖδι, εἶχεν ἀκού-
σῃ πολλάκις νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν ἀκρί-
βειαν τῆς ζωῆς εἰς τὸ Βουένος-Ἀύ-
ρες καὶ διηρωτάτο, ἐάν ἡ περιουσία
τοῦ ἦτο ὀρεκτὴ, διὰ νὰ καταλύσῃ εἰς
κανὲν ἀπὸ τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα
τῶν κεντρικῶν ἐκείνων δρόμων.

Δισταζὼν οὕτως, ἐξηκολούθησε τὴν
περιπλάνησίν του, διὰ νὰ εὕρῃ κανὲν
μικρότερον.

Μετὰ περιπλάνησιν μιᾶς ὥρας, ἀ-
ναποφάσιτος ἀκούη καὶ ἀμνηστὸν, ἀ-
πεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ κανένα πλε-
ροφορίας. Ἀλλὰ πῶς; Δὲν ὀμιλοῦσεν
οὔτε λέξιν ἰσπανικὰ καὶ κατηράτο τὴν
ἀπρονοησίαν τῶν γεροντοκορῶν τῆς ὁ-
δοῦ Σαιντ-Αινιάν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔβαλαν
εἰς συμβολαιογραφεῖον, ἀντὶ νὰ τὸν
στεῖλουν σὲ κανένα σχολεῖον νὰ μάθῃ
γλῶσσας.

«Εἰς κάθε θύραν εἶνε ἐκτεθειμέναί μεγάλαι
πινακίδες...» (Σελ. 119 στ. α'.)

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ σταματήσει κανέ-
να διαβάτην κ' ἐδίωκεν ἐπίσης νά-
ποταθῇ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας ποὺ ἐ-
φορούσαν κράνη μ' αἰχμήν κ' ἐκύττα-
ζαν ὑπόπτως τὸ παιδί αὐτὸ μὲ τῆς βα-
λίδας, τὸ ὁποῖον ἐγύριζε τέτοιαν ὥραν
εἰς τοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ,
προφανῶς, ποῦ πηγαίνει.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἐνώπιον ἐπι-
μήκους κτιρίου, τὸ ὁποῖον ἤνοιγεν ἐπὶ
τοῦ πεζοδρομίου μίαν μεγάλην φωτα-
γωγημένην στοάν, ἀντηχούσαν ἀπὸ θό-
ρυβον διαβολικόν. Ἐκύτταξε τότε καὶ
εἶδεν, ὅτι εἰς τὴν στοάν αὐτὴν ἦσαν
ἕνα πλήθος παιδιὰ, ἀπὸ ἐξ ἑως δεκαο-
κτὼ ἐτῶν, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν, ἐφώνω-
ζαν, ἐτραχωδούσαν, ἐπαίζαν, ἐμάλω-
ναν, ἐτρώγαν ἢ ἐκοιμῶντο.

Ἦσαν τῶντι καὶ παιδιὰ ἐξηπλω-
μένα γάμω καὶ κοιμώμενα μακαρίως
εἰς τὴν πολυθρόνον ἐκείνην στοάν,
τὴν ὁποῖαν ἐφύλαττον δύο φρουροί, πε-
ριπολοῦντες ἔξω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ὁ Ραούλ, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν θέ-
αν τοῦ πλήθους ἐκείνων τῶν παιδιῶν,
εἰσῆλθεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν στοάν
καὶ ἀποταθεὶς γαλλιστὶ πρὸς ἕν ἐξ
αὐτῶν, τὸ ἠρώτησε ποῦ ἤμπορούσε νὰ
εὔρῃ ἕν μικρὸν ξενοδοχεῖον, ὅχι καὶ
πολὺ ἀκριδόν, διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ.

Ὁ μικρὸς μάγκας, ρακένδυτος καὶ
σχεδὸν ἡμίγυμνος μ ο υ κ ά κ ο ς, ὅ-
πως λέγονται τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὴν
Ἀργεντινήν, δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν ἀ-
πὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ μικροῦ Γάλλου. Ἐ-
σφύριξεν ὁμῶς καὶ ἀμέσως προσέτρε-
ξαν οἱ σύντροφοί του. Ἦσαν σὰν μύ-
γες ποὺ πίπτουν ἐπάνω εἰς ἕνα κομ-
μάτι ζάχαρι. Οὐρλιάζοντες, σφυρίζον-
τες, βήχοντες, ἀπετέλεσαν εἰς ὀλίγα
λεπτὰ πέριξ τοῦ Ραούλ κύκλον ἀπει-
λητικόν. Οἱ κοιμώμενοι ἐξύπνησαν καὶ
προσέτρεχαν καὶ αὐτοί, χασμώμενοι
καὶ προσπαθοῦντες νὰ σηκώσουν καὶ νὰ
στερεώσουν τὰ κουρελιασμένα παντα-
λόνια των. Ἐφώναζαν ὅλοι μὲ ὀξείαν
φωνὴν ποὺ ἐσπάραζε τ' αὐτιά, καὶ δεί-
χνοντες τὸν Ραούλ, ἐρωτοῦσαν: «Τί
γυρεύεις ἐδῶ αὐτὸς ὁ ξένος, ὁ μικρὸς
γ α ρ ί γ κ ο ς; Τί ἤλθε νὰ κάμῃ;»

Ἐν τούτοις, μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν
τὸν θόρυβον, ὁ Ραούλ διέκρινεν ἕνα ὁ-
νομα, ποῦ κάθε τόσο ἐπανήρχετο εἰς
τὰ στόματα τῶν παιδιῶν:

— Πάολι! Πάολι!

Τέλος ὁ κύκλος ἠνοιχθῇ, διὰ νὰ πε-
ράσῃ ἕνα παιδί δώδεκα ὡς δεκατριῶν
ἐτῶν, τοῦ ὁποῖου τὰ μεγάλα μαῦρα μά-
τια ἔλαμπαν εἰς ἕνα πρόσωπον ὠχρὸν
καὶ ἄπλυτον. Τὸν περικύκλωσαν ἀμέ-
σως καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι μα-
ζί, δείχνοντες τὸν Ραούλ μὲ τὸ δά-
κτυλον. Ἐπιτέλους ὁ Πάολι ἐνόησε τί
τοῦ ἐζητοῦσαν κ' ἐπροχώρησε πρὸς
τὸν Ραούλ.

Ὁ μικρὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐφώ-
ναζαν ὅλοι, ἦτο Ἰταλός, τοῦ ὁποῖου οἱ
γονεῖς, πρὶν ἔλθουν εἰς τὴν Ἀργεν-
τινήν, εἶχον μείνῃ εἰς τὴν Νίκαιαν.
Ὁμιλοῦσε λοιπὸν ὀλίγον τὰ γαλλικά.

— Τί θέλεις; ἠρώτησε τὸν Ραούλ.
Ὁ μικρὸς Γάλλος, εὐτυχῆς ποῦ εὔ-
ρισκε τέλος ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα τὴν
γλῶσσάν του — ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀ-
θλίαν προφορὰν τοῦ Πάολι, — ἔσπευ-
σε νὰπαραβῇ.

— Ἦθελα νὰ μάθω ποῦ μπορῶ νὰ
εὔρω ξενοδοχεῖο, ὅχι πολὺ ἀκριδόν, γιὰ
νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε.

— Πότε ἤλθες ἐδῶ;

— Σήμερα τὸ πρωῒ.

— Καὶ οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω.

— Ὡστε εἶσαι μόνος σὸ Βουένος

— Αὔρες;

— Ὁλομόναχος.

«Ὁ Ραούλ ἠσθάνθη νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὸ κα-
σέττο...» (Σελ. 127, στ. α'.)

Ἡ ἀνάκρισις διεκόπη, διότι ὁ Πά-
ολι, ἐρωτώμενος ἐπιμόνως ἀπὸ ὅλους
τοὺς συντρόφους, ποῦ ἦσαν περίερ-
γοι νὰ μάθουν τί ἤθελεν ὁ νέηλος μὲ
τῆς κίτρινες μπότες, ἠναγκάσθη νὰ
ταῖς μεταφράσῃ τὰς πρώτας του ἀ-
παντήσεις.

«Ἀμὰ ἐξετέλεσεν αὐτὸ τὸ καθήκον,
ὁ μικρὸς διεμνηστεύσας ἐστράφη πάλιν
πρὸς τὸν Ραούλ.

— Θέλεις νὰ πᾶς σὲ ξενοδοχεῖο,
τῷ εἶπε μὲ σοβαρότητα, ἀλλὰ χρειά-
ζονται λεπτὰ γι' αὐτό.

— Λεπτὰ ἔχω... πολλὰ μάστιγα!
ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς τῶν δεσποινίδων
τῆς οδοῦ Σαίντ-Αινιάν, κτυπῶν μὲ κα-
μάρι τὴν ὀφθαλμὸν τὸν ζώνην.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐνόησαν τὰ λόγια
τοῦ Ραούλ, ἀπὸ τὸ κίνημά του ὁμῶς
ἐμάντευσαν τί εἶπε καὶ ἀντήλλαξαν
βλέμματα θαυμασμοῦ. Πολλὰ μάλιστα

ἐπλησίασαν διὰ νὰ ἰδοῦν καλλιτέρα
τὴν ὥραιάν ἐκείνην ζώνην. Ὁ Ραούλ
τὰ ἄφισε μὲ συγκρατάσασιν καὶ κατό-
πιν ἠρώτησε καὶ αὐτὸς τὸν Πάολι:

— Ποῦ εἶμαι καὶ τί κάνουν ὅλ' αὐ-
τὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, τέτοια ὥρα ἐπὶ
δρόμῳ; Δὲν ἔχουν σπίτια νὰ πᾶνε νὰ
κοιμηθοῦν;

Ὁ Πάολι ἤρχισε νὰ γελά καὶ συγ-
κατετέθη νὰ δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Φίλε μου, εἶπε, ἐδῶ εἶνε τὰ κα-
ταστήματα μιᾶς ἀπὸ τὰς μεγαλειτέ-
ρας ἐφημερίδας τοῦ Βουένος. Αὔρες,
ποῦ λέγεται «Δὰ Νατσινόν» (τὸ «Ε-
θνος»), καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ποῦ βλέπεις
εἶνε ἐφημεριδοπῶλαι καὶ περιμένουν νὰ
τυπωθῇ τὸ φύλλο, στῆς τέσσαρις τὸ
πρωῒ, γιὰ νὰ τὸ πᾶρουν καὶ νὰ τὸ που-
λήσουν ἔς ὅλην τὴν πόλιν.

— Ἄ, ᾗ! ἔκαμιν ὁ Ραούλ. καὶ τί
κερδίζει ἐδῶ ἕνας ἐφημεριδοπῶλης;

— Τέσσερα ὡς πέντε πιάστρα τὴν
ἡμέρα... δηλαδή, ἐπάνω-κάτω, δέκα
φράγκα.

Ὁ μικρὸς Γάλλος ἔκαμε κίνημα ἐκ-
πλήξεως.

— Δέκα φράγκα τὴν ἡμέρα! ἐφώ-
ναξεν. Ἀπίστευτο! Ἐγώ, ἐστὶ Γαλ-
λία, εἰς τοῦ κυρίου Δουφούρ, δὲν θὰ κέρ-
διζα τόσα, οὔτε ὅταν θὰ ἤμουν εἰκοσι
χρονῶν.

Ἡ συνομιλία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ
ἐξακολουθήσῃ, διότι τὰ παιδιὰ ἤρχι-
σαν νὰνυπομονοῦν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ
σπρώχνωνται. Ἀλλὰ ἐκυνήγουντο τρέ-
χοντα εἰς τὴν στοάν καὶ εἰς τὸ πεζο-
δρομῖον, ἀλλὰ ἐμάλωναν εἰς μίαν γω-
νίαν καὶ ἄλλα ἐπεδίδοντο εἰς τὴν πρὸς
φιλή των διασκέδασην, ἢ ὁποία συνί-
στατο εἰς τὸ νὰ σωρεύουν παλαιὰς ἐ-
φημερίδας εἰς τὰ σιδηρὰ κιβώτια τῶν
σκουπιδιῶν, τὰ τοποθετημένα κατὰ μῆ-
κος τῶν πεζοδρομίων, καὶ κατόπιν νὰ
τοὺς βάζουν φωτιά.

Ἀμέσως, πρὸς μεγάλην των εὐχα-
ρίστησιν, οἱ ἀστυφύλακες προσέτρεχον
διὰ νὰ τὰς σπύσουν κ' ἐφοβέριζαν τὰ
παιδιὰ, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὰ ἐγ-
γίσουν, διότι ἂν ἔκαμναν πῶς θὰ ὀδη-
γήσουν κανένα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εὐ-
θὺς τὰ ἄλλα διωγνόντων μίαν ἀπὸ
τὰς θορυβώδεις ἐκείνας διαδηλώσεις,
τὰς ὁποίας ἐσυλλογίζοντο πολὺ οἱ ἀν-
τιπρόσωποι τῆς ἐξουσίας.

Καὶ αὐτοὶ ἄλλως τε, ὅπως ὅλος ὁ
κόσμος εἰς τὸ Βουένος—Αὔρες, ἔχουν
κάποιαν ἀδυναμίαν διὰ τοὺς μικροὺς
μ ο υ κ ά κ ο υ ς, εἶνε ἀπαραβίαστοι,
ἐξ αἰτίας τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἐφη-
μερίδων, αἱ ὁποῖαι τοὺς χρειάζονται
διὰ νὰ τὰς πωλοῦν. Τὰ παιδιὰ γνωρί-
ζουν τὴν δύναμίν των καὶ τὴν κατα-
χρῶνται. Αἱ συνοικίαι Σαίν-Μαρτίν
καὶ Κορριέντες ἀναστατώνονται ἀπὸ
αὐτὰ δύο-τρὶς ὥρας τὴν ἡμέραν. Οἱ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121.)

Ἀπὸ λίγο λίγο, ὁ Λογιώτατος ἄρ-
χισε νὰ βρῶναι. Κλονίστηκε πολὺ
σὰν εἶδε πῶς τρία παιδιὰ ποῦπῆγαν ἀπ'
τὸ Σχολεῖό μας στὰ Γιάννινα, μῆψαν
μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς στὴν τρίτη Γυμνα-
σίου, ἴσια ἴσια γιατί βρέθηκαν πολὺ
δυνατὰ στὴν προγονικὴ γλῶσσα. «Ὅλο
καὶ κατέβαιναν στὴ συνείδησί του χα-
μηλὰ πολὺ χαμηλὰ τὰ περασμένα χρό-
νια, ὅλη ἡ μάθησί του, ὅλο τὸ εἶναι
του, τὸ ἴδιο σὰν νὰ τοῦ παρουσιάστηκε
μιά ψεύτικη θρησκεία, ποῦ τὴ λά-
τρευε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του.

Ἵστερα ἄλλαξε πέρα-πέρα τὸ φύλ-
λο, καὶ σὰν νὰ ζήτουσε ἀπὸ μᾶς τὰ
παιδιὰ συχῶρεσι γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔ-
κανε σὲ τόσο κοσμικὴ τῆς ἡλικίας
μας, παρακαλοῦσε πολλὰς φορὰς τὸ
δάσκαλό μας νὰ μᾶς διώχνῃ ἀπ' τὸ
σχολεῖο γρηγορώτερα γιὰ νὰ παίζουμε.
Τὸ Λάριος δὲ τὸν πῆρε γιὰ σοφόν.

— Αἴστε, παιδάκια μου, πασκαλο-
γεννημένα, μᾶς ἔλεγε, τώρα οἱ θύρες
ἀπ' τὸ κλουβὶ σας ξανοίχτηκαν διά-
πλατα. Τραβάτε τώρα ἀπάνω στὸ
λειβάδι νὰ παίξετε τοὺς ἀρματολούς
καὶ κλέφτες. Ἀχ! δὲ χολιάζω ποῦ
γέρασα, χολιάζω ποῦ δὲν εἶχα κ' ἐγὼ
ἕνα δάσκαλο σὰν τὸ δικό σας.

Ἐνα Σαββατόβραδο εἶπε στὸ δά-
σκαλό μας:— Αὔριο νὰ μ' ἀφήσης τὰ
παιδιὰ, θὰ τὰ πάρω ὅλα ἀπάνω στὸ
βουνό, στὸ γαλομέτρημα τοῦ χωριοῦ,
ὅα τοὺς κάνω κ' ἐγὼ ἐκεῖ ψηλὰ ἕνα μά-
θημα. Ἐχουν τὴν ἄδεια;

— Καὶ θέλει ρώτημα; τ' ἀπαντᾷ
ὁ Λάριος. Ἐγὼ πάντα δὲ θέλω ν'
ἀφίνονται στὸ καθιστό. Πρέπει νὰ δυ-
ναμώνουν καὶ τὸ κορμί τους, ὅπως καὶ
τὸ μυαλό. Ἀς ρίξουν τώρα ἀπ' τὰ
τρυφερά τους χρόνια ρίξες στὰ θεμέ-
λια τῆς ζωῆς. Ἀλλιῶς τί τὸ ὀρε-
λος; Κρίμα καὶ στὸ σοφώτερο μυαλό
ποῦ φυλακώθηκε σ' ἕνα ἄχαρο σῶμα.

— Ἀκοῦτε λοιπὸν, μᾶς φωνάζει ὁ
Λογιώτατος. Αὔριο τὸ πρωῒ νὰ βρε-
θῇτε ὅλοι ψηλὰ στὸ στάλο τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἐκεῖ θ' ἀνεβῶ κ' ἐγὼ μὲ τὰ
γεράματά μου καὶ μαζὺ θὰ γυρίσωμε.
Ἐγὼ κάτι νὰ σᾶς πῶ. Πάρετε καὶ
ψωμὶ νὰ φάτε τρίψες μὲ γάλα ἀπάνω
στὸ βουνό.

Τὴν ἄλλη μέρα μᾶς ἤρε ὁ ἥλιος
ὅλα τὰ παιδιὰ ἀπάνω στὴ στάνη. Ἀπὸ
λίγοι λίγοι ἔρχονται κ' οἱ χωριανοί, ἂν
δρες καὶ γυναῖκες μὲ τὰ κακάδια στὰ
χέρια τους, ἦρθε κ' ὁ Λογιώτατος
καθάλα στο μούλαρι του κ' ἄρχισε
τὸ γαλομέτρημα.

Ἀραδιάστηκαν καθισμένοι ὅλοι μπρο-
στὰ στὴ θύρα τῆς μάντρας μὲ τὰ πα-

λιούρια, προγγούσε ὁ πιστικὸς τὰ γι-
δοπρόδατα πρὸς τὴ φράχτη, κ' ὁ κα-
θένας ἔπιανε τὸ δικό του καὶ τ' ἄρ-
μεγε στὸ κακάδι του.

Τὸ γάλα θὰ ζυγίζονταν ξεχωριστὰ
τοῦ καθενὸς οὐδετότῃ μὲ τὸ στατέρι,
ποῦ ἔδειχνε λίτρες κ' οὐγγιές καὶ
γιὰ κάθε δυὸ λίτρες γάλα θὰ ἔπαιρνε
ὁ καθένας μιά καρδάρια τὴ μέρα ποῦ
θὰ τοῦ ἔφτε ἡ σειρά του. Ἡ λίτρα
μας ἐκεῖ ἔχει δώδεκα οὐγγιές κ' ἡ
καρδάρια εἰκοσι κουδάτες.

Ἀρχισαν οἱ γυναῖκες τὲς φωνές
σὰν ἀνταμώνονταν μὲ τὲς γίδες τους,
σὰν νὰ χαιρετίζονταν μὲ παληὰς φι-
ληνάδες, ἐκεῖ ποῦ τὲς ἄρμεγαν.

— Νὰ μοῦ ζήσης, Σκουλαρίκι
μου, φωνάζει μία, μοῦ ἴκανες τὴν
καρδιά περιβόλι μὲ τὰ γεμάτα μαστά-
ρια σου. Εἶδες κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ κου-
βαλοῦσα ἀμπελόφυλλα καὶ βαλάνι ἀπ'
τ' ἀμπέλι; Πιὸ περισσότερο θὰ σοῦ δί-
νω μεθαὔριο τὸ χειμῶνα.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, Φλόρα μου, θὰ
μοῦ πληρώσης τώρα τὰ ζεστά ποῦ
σὲ πότισα στὴ λεγωνιά σου; Οὐμᾶσαι
τὰ μῆλα καὶ τὰ καμπρολάχανα ποῦ
σὲ τάγριζα; ἔλεγε ἡ ἄλλη.

Δὲν ἔφερω πῶς βρέθηκα ἐστὶ κα-
λοπροαίρετος; μῆψα στὸ φιλότιμο καὶ
καταπαύστηκα νὰ κρατήσω καὶ νὰ κά-
νω ἐγὼ ὅλους τοὺς λογαριασμούς, ἀ-
πὸ τὲς λίτρες καὶ τὲς οὐγγιές στὲς
καρδάρες καὶ τὲς κουδάτες. Μὰ τὴν
ἐπαθα σὰν ἀγράμματος. Ἡῦρα τὸ διά-
βολό μου μὲ τὲς γυναῖκες, ποῦ ὅλες
ἐβγαζαν μὲ τὸ νοῦ τους πῶς κατὶ πε-
ρισσότερο ἀπ' τὸ λογαριασμὸ μου ἔ-
πρεπε νὰ πάρουν καὶ δὲν μπορούσα νὰ
τὲς ἀποσταμώσω. Μοναχὰ ἡ Ρούσιω
τοῦ Κουτσοτόλη, ἀκουμπισμένη στὴ
φράχτη, γελοῦσε μὲ τὴ μιά καὶ τὴν
ἄλλη.

— Σιωπάτε, μωρές, τὲς ἔλεγε, τὸ
κονούλι δὲ λέει ψέμματα.

Καὶ γυρίζοντας κατ' ἐμένα:

— Ἐγώ, παιδί μου, εἶμαι στραβὴ
ἀπὸ λογαριασμούς, μοῦ εἶπε, ἡ μάνα
μου ἦταν φτωγὴ καὶ δὲν μ' ἔστειλε
στὸ σχολεῖο, ἐγὼ μπιστευομαι σὲ σένα,
παλληκάρι μου, νὰ ζήσης νὰ σὲ χαι-
ρεται ἡ μανούλα σου ποῦ σὲ γραμμα-
τίσε.

Αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια τῆς Κυρα-
ρούσιως δὲν πᾶρα μ' ἄρσαν καὶ ἔα-
νακύνταξα τοὺς λογαριασμούς ποῦ
τοὺς εἶχα βῶσθι καθαρὸγραμμένους
στὸ Λογιώτατο κ' εἶδα πῶς τῆς ἔ-
δωσα, ἀχ! μ' ἐκείνα τὰ κλάσματα!
τρὶς καρδάρες γάλα παραπάνω ἀπὸ
τὸ δικό της. Μὰ δὲ χρειάζονταν κ'
ἄλλο! Νὰ μ' ἐπαιναν ποῦθενά λαθε-
μένο οἱ γυναῖκες καὶ θὰ μ' ἐπνίγαν μὲ
τὲς φωνές τους.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΑΔΑΜ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Λέει ἡ ἀλεπού σ' ἕνα λιοντάρι

Μὲ καύχημά της καὶ καμάρι:

— Κρίμα στὴν τόση σου καρδιά,

Τὴ δύναμί σου καὶ τὸ θρόνο!

Νὰ μὴ γεννᾷς πολλὰ παιδιὰ,

Μόν' ἕνα μόνο... κάθε χρόνο...

— Ἐνα, μ' ἀτρόμητο λιοντάρι,

Ποῦχε σπαθὶ του καὶ κοντάρι

Τὸνα καὶ τᾶλλό του... ποδάρι!»

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου)

Σπέντες 1915

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἠκούσθη ὁ μεταλλικὸς ἦχος ποῦ ἔκαμιν ὁ «Ρ» ῥεμίζων τὸ ὄπλον του. Ἐπειτα, ἐπηρεασθεὶς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν εἰδοποίησεν:

— Ἐτοιμος!

Οἱ δύο νέοι, χωριζόμενοι μόνον ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, πυροβολοῦν σχεδὸν ταυτοχρόνως.

— Κανείς δὲν ἐπληρώθη, λέγει ὁ Μωρίς. Ἐπαύριζαμε!

Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἡ φοβερά μονομαχία ἐξακολουθεῖ! Οἱ δύο νέοι τριγυρίζουν τὴν καπνοδόχον, σύρονται, σκύπτουν, ἔρπουν. Καθεὶς προσπαθεῖ νὰ ποκαλωφθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον καὶ νὰ σκοπεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. Δύο σφαῖραι σφυρίζουν πάλιν, χωρὶς νὰ πληρωθῇ κανείς.

Ἡ ἑλκυστὴ πληγὴ, τὴν ὁποίαν ἔχει

ποῦ ξυρίζει μόνον αὐτὸς, φθάνει εἰς τὸ ἄκρον τῆς στέγης καὶ κατέρχεται ὀλισθαίνων κατὰ μῆκος μιᾶς ὑδρορροῆς, μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Δύο ἄλογα, σελλωμένα, ἐπερίμεναν ἐκεῖ δι' αὐτὸν καὶ τὸν συνένοχόν του, διότι εἶχαν σκοπὸν νὰ φύγουν τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα.

Ὁ «Ρ» καθαλλικεῖται ἀμέσως, κρατῶν τὴν κασσετίναν ἀνάμεσα γλεγκιοῦ καὶ σακκακιῦ καί, ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὸν ἀντιπερισπασμὸν, τὸν ὁποῖον προσεβνεί πρὸς στιγμὴν ἡ ἀφίξεις τῶν πυροσβεστῶν, φεύγει καλπάζων.

Εἰλέπων ὁ Ζιλλάρ τὸν κλέπτην νὰ φεύγῃ καὶ συγχρόνως τὰς κλίμακας νὰ ἐγγιζοῦν τὴν στέγην, κατεβαίνει γρήγορα καὶ τρέχει εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπερίμενε τὸ δεύτερον ἄλογον.

Μ' ἐν πῆδημα ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ εὐρίσκεται εἰς τὴν ῥάχιν του καί, μεθ' ὅλην τὴν τὴν πληγὴν, ὁρμᾷ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φυγάδος.

Διὰ μέσου τῆς ἀποκέντρου ἐκείνης συνοικίας, εἰς τὴν ἐσχάτην τῆς πό-

καίνο, ἐξηγνητὴν ἤδη ἀπὸ τὸν ἀδικοποιν καλπακτῶν μιᾶς ὥρας καὶ πλέον, ὅχι μόνον δὲν ἐπετάχυνεν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐπεβράδυνε τὸ τρέξιμόν του.

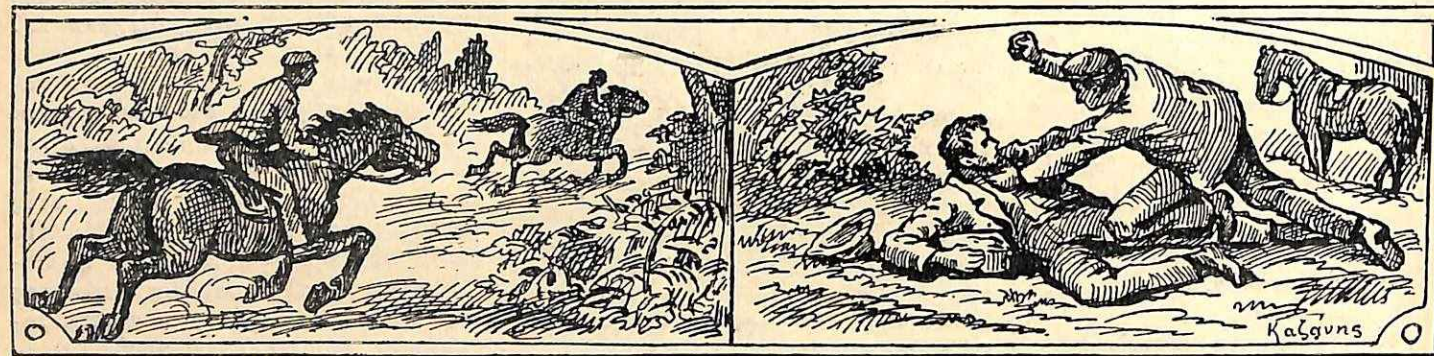
Ὁ Μωρίς ἔφθασεν οὕτω τὸν κλέπτην καὶ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐκάλπατε παρὰ τὸ πλευρόν του, καρδοκῶν τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ.

Ὁ δρόμος ἦτο πολὺ στενός, μάλιστα καὶ μετὰ βίας τὰ δύο ἄλογα ἤμπορουσαν νὰ τρέχουν μαζύ. Τέλος τὸ σπινθὶ τοῦ «Ρ» ἐσταμάτησε σχεδὸν ἀποτόμως.

Ἀμέσως ὁ Μωρίς ἔκαμε καὶ τὸ ἰδικόν του νὰ σταματήσῃ καί, ἀφίνων τοὺς χαλινούς, ἤρπαξε τὸν κλέπτην ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Οἱ δύο νέοι ἐπάλασαν φοβερά σῶμα πρὸς σῶμα καὶ ἔξαφνα ὁ «Ρ» ἔπεσεν ἀπὸ τὴν σέλλαν.

Ὁ Μωρίς ἐπέβη τότε, κατέβαλε τὸν ἐχθρόν του καὶ τοῦ ἀπέσπασε τὴν κασσετίναν.

ὁ Μωρίς εἰς τὸν ὄμον, τοῦ πονεῖ πολὺ καὶ τὸν ἐμποδίζει! ἀλλὰ καὶ ἡ κασσετίναν στενοχωρεῖ πολὺ τὸν κλέπτην, τὸν ἀπασχολεῖ, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐκ τούτου ἡ ἀμφοτέρωθεν ἀδεξιότης.

Ἐξαφνα, παραπεταμένον σφύριγμα σχίζει τὸν ἀέρα.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ στρέφεται καὶ βλέπει πυροσβεστὰς νὰ καταφθάνουν μὲ τὰς κλίμακας των!

Ἡ μονομαχία πέριξ τῆς καπνοδόχου θὰ τελειώσῃ καὶ ὁ φίλος μας ἐκβάλλει στεναγμὸν ἀνακουφισέως. Ὁ «Χ» διότι φοβεῖται, ἀλλὰ διότι ἀποτροπιάζεται αὐτὴν τὴν πάλην, τὴν ἀγρίαν καὶ ἀπάνθρωπον.

Ὁ «Ρ» ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἀπροσεξίας τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλὰ, μολοντί τὸν ἔχει ἐμπρὸς εἰς τὸ ρεβόλβερ του, δὲν πυροβολεῖ. Δὲν πυροβολεῖ, διότι ὅ,τι ἀπομένει ἀγαθὸν καὶ γενναῖον ἐντὸς του, τῷ ἀπαγορεύει νὰ φονεύσῃ τώρα ἕνα τόσο εὐγενὴ καὶ τίμιον ἀντίπαλον, οἷος ἐδείχθη ὁ Ζιλλάρ.

Μόνον μ' ἐν πῆδημα ἀπὸ ἐκεῖνα

λεως καὶ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν χαλινωσμένων δρόμων τῆς ἐσοχῆς, οἱ δύο νέοι καλπάζουν, καλπάζουν...

Τὸ σκληρὸν ἔδαφος ἀντηγεῖ καθαρά ἀπὸ τὰ ρυθμικά κτυπήματα τῶν πετάλων, τὰ ὁποῖα ἀφίνουν σπινθηρὰς καὶ ἀνατινάζουν τοὺς χάλικας...

Ὁ μυστηριώδης «Ρ» μὲ τὴν κασσετίναν φεύγει πρὸ τοῦ ντέτεκτιβ Μωρίς Ζιλλάρ.

Τὰ ἄλογα ἦσαν νέα, ζωηρά, σφριγηλά καί, παρὰ τὴν ἀδεξιότητα καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀναβατῶν, ἔτρεχαν μὲ ταχύτητα ἱλιγγιώδη. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δεξιώτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἦτο ὁ Μωρίς. Διηθῶνε καλὰ τὸ ἄλογόν του, τὸ παρώτρυνε, τὸ ἐνεθάρρυνε, καὶ οὕτως ἐκέρδιζεν ἔδαφος ὅλον.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἀπέχετο παρὰ μὲλι δέκα μέτρα ἀπὸ τὸν φυγάδα. Τὰ δύο ἄλογα ἀφρίζουν, ὁ μεταξὺ των συναγωνισμὸς ἐγίνετο τώρα ὀξύς, ἀγωνιώδης.

Ὁ «Ρ», ἀκούων τὸν Μωρίς νὰ πλησιάζῃ, ἐξήτησεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του μίαν ὑπερτάτην προσπῶσιν! ἀλλ' ἐ-

Κατόπιν ἐκαθαλλίκευσε, χωρὶς νὰ νηυσυγῆσῃ πλέον διὰ τὸν «Ρ», καὶ ἔπηρε πάλιν τὸν δρόμον, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄπειρα φῶτα ἔλαμπον μακρόθεν.

Μὲ τὴν κασσετίναν ὑπὸ μάλῃς, ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ ἐπέστρεφε νικητής. Καμμία νύκτα δὲν τῷ ἐφάνη ποτὲ ὠραιότερα...

Μετὰ μίαν ὥραν φθάνει εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα, μία ἡμέρα ὀμιχλώδης, σκοτεινὴ, ἡ βροχερὰ καὶ μελαγχολικὴ αὐγὴ τῶν ἀγγλικῶν ἡμερῶν.

Καὶ ὅμως εἰς τὸν φίλον μας Μωρίς φαίνεται λαμπρά, ἡλιόλουστος! διότι ὁ θρίαμβος τὸν μεθᾷ.

Μὲ ποῖαν χαρὰν θάποδῶσῃ τὴν κασσετίναν εἰς τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ τὴν ἐπανεύρῃ, ἐνῶ τὴν θεωρεῖ ὡς τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου!

Δὲν ἐννοεῖ νὰ σταθῇ οὔτε στιγμὴν. Φλέγεται ἀπὸ ἀνυπομονήσαν νὰ χαροποιήσῃ τὸν ἀηλησιζόμενον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ'ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟ ὀλίγων μὴν, εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω προσωπικῶς μίαν παλαιὰ καὶ ἀγαπημένην φίλην τῆς «Διαπλάσεως», μὲ ψευδώνυμον ποῦ ἐφαίνετο ἄλλοτε πολὺ συχνά, κάτω ἀπὸ ὠραιότατα καμμάτια εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς τοῦ Γυμνασίου, ἡ φίλη μας ἦλθε φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ φυσικὰ, μὴ ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς ἐπισκέψεως ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», μὲ τὴν ὁποίαν συνεδέετο τόσον. Ἐτσι τὴν ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ ὡς φοιτήτριαν πλέον τῆς Φιλολογίας, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἔμεινα καταγοητευμένος τόσον ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν καὶ σεμνὸν ὄφρος τῆς, τὸ γεμάτον μετριοφροσύνην, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν σπανίαν τῆς μόρφωσιν, τὴν ἐκτακτὸν ἀληθινὰ διανοητικὴν τῆς ἀνάπτυξιν. Ἐπεὶ δὲ μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ καὶ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ μεγάλον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν φιλολογικὴν μου ἐργασίαν, εὐεώρησα καθήκόν μου νὰ τῆς ἀνταποδώσω αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν.

Τὸ ἀνέβαλα πολὺν καιρὸν ὡς ἐκ τῶν ἀσχολιῶν μου, ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν, δυστυχῶς, νὰ ἐκπληρῶ οὔτε τὰ πλέον εὐχάριστα κοινωνικὰ καθήκοντα! ἀλλὰ προχθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἤμπορεσα νὰ οἰκονομήσω ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ ὑπάγω. Ἡ φίλη μας μοῦ εἶχεν εἰπῇ, ὅτι κατοικεῖ εἰς μίαν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας μοῦ εἶχε δώσῃ τὴν διεύθυνσιν. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν εἰσῆλθα εἰς ἕνα εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς μίαν σάλλαν, ὅπου ἡδύρα, ἀντὶ μιᾶς, τρεῖς φοιτητρίαις συγκατοικοῦσι! Τὴν φίλην μας δηλαδὴ, καὶ ἄλλας δύο. Ἡ μία, γνωστοτάτη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς «Διαπλάσεως», σπουδάζει ἐπίσης Φιλολογίαν. Ἡ ἄλλη, στενὴ φίλη, σπουδάζει Ἱατρικὴν. Καὶ αἱ τρεῖς εἶνε πρωτοετείαι, χωρίζονται πρῶτην φορὰν τὰς οἰκογενεῖας των καὶ εὐρίσκουν παρηγορίαν καὶ ἀμοιβαίαν βοήθειαν εἰς τὴν χρησιωμένην αὐτὴν συνοικήσιν.

Τὸ ἴδιον κάμνουν, ὡς μισθάνω, καὶ πολλὰ ἄλλα φοιτήτριαι, ποῦ ἔρχονται μόναι των ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν. Συγκατοικοῦν ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ τρεῖς, εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι, εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον. Δὲν ἔχουν μὲ αὐτὸ μόνον οἰκονομίαν. Ἐχουν, τὸ κυριώτερον, συντροφίαν, ἀλληλοβοήθειαν. Ἀλλὰ μήπως δὲν κάμνουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ νεαροὶ φοιτηταί, τὰ πρῶτα τοῦλάχιστον ἔτη; Ἡ σάλλα ἐκείνη μὲ τὰ τρία δωμάτια, παραπεταμένα ὡς εἰς κοιτῶνα σχολείου, μοῦ ἐνόησε — μὲ πόσῃ συγκίνησιν! — τὴν πρῶτην μου φοιτητικὴν κατοικίαν. Κ' ἐγὼ, ὅταν πρωτοῦλθα εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσω, ἔμεινα ὅλον τὸ πρῶτον ἔτος μαζὶ μὲ ἄλλους δύο συμφοιτητάς μου εἰς τὴν σάλλαν — ἀπαράλλακτα! — ἐνὸς σπιτιοῦ, ποῦ εὐρίσκειται ἀκόμη ὅπως ἦτο τότε, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Ὁμήρου. Τί ἀναμνήσεις! Ἡ συναναστροφή τῶν τριῶν φοιτητριῶν, ποῦ μοῦ ὠμίλησαν διὰ τὴν ζωὴν των καὶ διὰ τὰ μαθήματά των, μ' ἐπαυέφερον εἰς τὰ καλοθύμητα ἐκεῖνα χρόνια.

Κ' ἐνθυμήθη, ὅτι ἐκείνον τὸν καιρὸν, εἰς τὰς Ἀθήνας, μόνον νέοι ἔκαμνουν τὴν ὥραίαν αὐτὴν ζωὴν. Τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον δὲν εἶχεν ἀκόμη οὔτε μίαν φοιτήτριαν. Ἡ πρῶτη

νεῖς ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ψηφίσῃ τὴν πρόληψιν καὶ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἔσχε τόσον βαρβαρότητα, τόσον ἀγρίαν ὑποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν ἀρρένων συναδέλφων τῆς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν καὶ νὰ φύγῃ. «Στὴν κουζίνα! τῆς ἐφώνασαν, εἰς τὴν κουζίνα!» Ἐπέρασαν δὲ κάμποσα χρόνια, ἕως νὰ τοιμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ μία ἄλλη, ἔπειτα ἄλλαι δύο, ἔπειτα ἄλλαι τρεῖς. — ὅχι περισσότεραι. Ὁλον τὸν καιρὸν ποῦ ἦσαν καὶ ἐγὼ φοιτητής, αἱ φοιτήτριαι ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς μόνον χειρὸς. Σήμερον εἶνε πλήθος. Ζοῦν μόναι των, ἐλεύθεραι, τρώγοντες ἑαυτάς, εἰς τὰ φοιτητικὰ ἐστιατόρια, πηγαίνοντες ὅπου θέλουν, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὰς ἐκδρομὰς. Καὶ οἱ συναδέλφοί των, εὐγενεστατοὶ τώρα, τὰς ἐβδόνται, τὰς τιμοῦν, τὰς περιποιῶνται, τὰς βοηθοῦν. Αἱ τρεῖς φοιτήτριαι μοῦ ὠμίλησαν ἐπαινετικώτατα διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν συναδέλφων των. Ἐ, ἀλλὰ ὅλα μαρτυροῦν μίαν πολὺ μεγάλην πρόδοον. Ὁχι μόνον γυναικεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρικήν, κοινωνικήν ἐν γενεῇ. Εἶνε πλέον ἡ τελεία ἐξημέρωσις τῶν ἡθῶν, ὁ πολιτισμός.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἱατρικὴ προσώπις

Ἱατροὶ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶνε μάλλον μάχοι, δὲν εἰμποροῦν νὰ θεραπεύσουν οὔτε τὴν ἐλαφροτέραν ἀσθένειαν.

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Νὰ ἡ ἀρκούδα. Ποῦ εἶνε ὁ κυνηγός;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος

ΦΡΟ	Α	ΜΗΣ	ΟΥ
ΕΡ	ΓΗ	ΡΗΣ	ΤΗ
ΔΙ	ΝΟΣ	ΡΑ	Α

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε πλαυγῶν.

γ'.) Γρόφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

Σέ, βούε, οὐς, γόνου, ε.

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

Battre qu'il chaud il fer le faut est tandis.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῇ μὴ παροιμία.

Αύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α'.) Διελθὴν μίσει. — β'.) Πιστρούπολις, Μόσχα, Ὁδησσός, Κίεβον, Ἀρχάγγελος. — γ'.) Après dommage — chacun est sage.

